

БРАТЯ ГРИМ

ОЛДЕНБУРГСКИЯТ РОГ

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

В дома Олденбург грижливо се пазел изкусно изработен и извънредно изящен рог за пиене, който понастоящем се намира обаче в Копенхаген. Сказанието е следното: През 990 (967) страната владееел граф Ото. Тъй като бил велик ловец и много обичал лова, на двадесети юли през споменатата година тръгнал на лов заедно с мнозина от благородниците и слугите си, като се канел да претърси за дивеч най-вече гората, наречена Бернефойер. Та графът сам подгонил една сърна и я преследвал от Бернефойер чак до Озенберг, така че загубил от погледа си цялата свита, застанал с белия си кон на хълма и се огледал за спътниците си, ала наоколо не се чувал дори кучешки лай. И тъй като било много горещо, си рекъл: Ах, Господи, да имаше малко студена вода! Щом графът произнесъл тези слова, Озенберг се отворил и от процепа излязла красива девойка, нагиздена, облечена в прекрасни одежди, с хубави, спускащи се до раменете ѝ коси и венче върху тях, и носела в ръце скъпоценен позлатен сребърен съд с формата на ловен рог, изкусно изработен и пълен догоре. Тя подала рога на графа и го подканила да отпие от него, за да се освежи.

Графът поел позлатения сребърен рог от девойката, вдигнал капака и надникнал вътре: разклатил намиращото се в него питие или каквото и да било там и тъй като то не му се понравило, отказал на девойката да вкуси от него. На което тя отговорила: „Мили ми господарю, доверете ми се и пийте! Това няма да Ви навреди, ами напротив, за Ваше добро е“, като допълнила, че ако той, графът, отпие, ще е от полза не само за самия граф Ото и хората му, ами и за целия дом Олденбург, че земите му ще се замогнат и ще благоденстват. Ако пък не ѝ повярва и не поиска да пие, в бъдеще няма да има единство в Олденбургския графски род. Ала графът не обърнал внимание на думите ѝ, ами продължил, и то с право, да се колебае дали да отпие; след което хванал позлатения сребърен рог и го излял зад гърба си, като част от течността пръснала върху белия кон; и там, където попаднали капките и го намокрили, космите му опадали. Като видяла това, девойката поискала обратно рога си; ала графът се спуснал бързо по хълма с рога в ръката си и като се огледал, видял девойката да влиза в земята; графът бил обзет от ужас, смушкар коня си и препуснал стремително към слугите си, разказал им какво му се случило, показал им позлатения сребърен рог и го отнесъл със себе си в Олденбург. И

тъй като го бил придобил по такъв чудесен начин, както той, така и следващите господари на дома го съхранявали като скъпоценност.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.